

Antonsen: Vi kan naturligvis også tilslutte os lovforslaget, men jeg vil gerne have lov til at præcisere, at vi finder det meget forkert, at forslaget først kommer nu. Der har været gjort et urimeligt ekstrarbejde i kommunerne under forudsætning af, selvfølgelig, at man i de forløbne år har opfyldt lovens bestemmelser, og det må man gå ud fra. Det er ikke fra sidste år til i år, vi har haft denne nedgang i antallet af kommuner, der benytter sig af denne form for snerydning, og man burde have været opmærksom på det for længe siden.

Jeg vil derfor anbefale, at man i ministeriet, hvis der skulle være flere af den slags bestemmelser, som er overflødige, og som pålægger en urimelig administration, hurtigt tager fat på at finde dem frem og fremkommer med lovforslag om, at også de afskaffes.

Ministeren for offentlige arbejder (Horn): Ja, jeg må jo med glæde takke for den tilslutning, der er givet til dette forslags gennemførelse. Når det først er kommet her nu og man som hr. Antonsen synes, det er noget sent, har det jo den forklaring, at vel arbejder vejlovsudvalget med denne og en lang række andre ting, men vi har altså ment, at vi ikke ville vente længere, og så tog vi denne enkelte ting ud, fordi så mange kommuner har ønsket det. Når vi ikke helt har strøget denne form for snerydning, hænger det jo netop sammen med, at vi vil respektere det kommunale selvstyre, så at de kommuner, som ønsker at bruge det gamle system, kan fortsætte med det.

I vejlovsudvalget sidder jo repræsentanter fra kommuner og amter, og når det har afsluttet sit arbejde, vil man sikkert finde frem til en form, som passer til de nuværende forhold. For det er jo rigtigt, som hr. Gorrsen fremhævede det, at der er en væsensforskel på mulighederne i dag og for 30 år eller mere siden, da man beskæftigede sig med denne lovgivning.

Hr. Gorrsen spurgte om, hvorledes jeg ville stille mig til, at staten gik noget stærkere ind med refusion, hvis man nu helt afskaffer naturalsystemet. Jeg vil gerne sige, at hele spørgsmålet om refusion jo er i støbeskeen, og så vidt jeg har forstået, er refusionssystemet ikke særlig populært

i alle politiske kredse, så jeg vil ikke svare andet, end at alle ved jo, hvordan statens pengekasse har det, så det må vi nok se på. I de drøftelser, der skal finde sted mellem Amtsrådsforeningen og de andre kommunale organisationer og ministeriet om forskellige refusioner, bl. a. vejfundsrefusionerne, vil naturligvis dette problem indgå, og dér kan man jo tage spørgsmålet op.

Jeg tror ikke — ja, jeg skal ikke kunne sige det — at der findes eksempler på det, hr. Antonsen nævner, ting, der egentlig kun er til administrativt besvær, men gør der det, vil de naturligvis blive afskaffet. Men man må huske, at forholdene i landet er så forskellige, at det, som ét sted kan opfattes som besværligt, kan være særdeles nyttigt et andet sted.

Jeg takker for tilslutningen til lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (From): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om visse hovedlandeveisstrækninger.

(Lovforslaget (nr. 137) findes i tillæg A. sp. 2697, fremsættelsen i tidenden sp. 2696).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Hørløv Larsen: Det foreliggende lovforslag, forslag til lov om visse hovedvejsstrækninger, er jo en følge eller en fortsættelse af loven om hovedlandeveje, som blev vedtaget i maj 1963 i dette høje ting.

Lovforslaget tager sigte på, at der gives ministeren for offentlige arbejder bemyndigelse til at foretage projektering til forberedelse og sikring af de i lovforslagets § 1, nr. 1-6, omtalte strækninger samt den i lovforslagets § 2 nævnte vejstrækning.